

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2521200108
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2521200108.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a sudcov: JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Peter Duman, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, adresa C. X. XXXXX XXX/XX, D., zastúpeného advokátom: JUDr. Michal Antal, so sídlom Hlavná 13, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.503,75 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 15Csp/1/2021-176 zo dňa 15. augusta 2022, t a k t o

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.503,75 eura spolu s úrokom vo výške 5 % ročne zo sumy 1.503,75 eura od 16.06.2020 do zaplatenia a výrokom II. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52 ods. 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2, § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ust. § 2 písm. a) až e), § 4 ods. 1 až 5 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov účinným do 31.12.2008, ako aj ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.

3. Vecne súd argumentoval tým, že žalobca ako dlžník žalovaný ako veriteľ uzavreli dňa 01.10.2008 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100012336, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 1.659,69 eura. Okresný súd Piešťany v inej právnej veci dňa 23.11.2020 rozsudkom sp. zn. 23Csp/22/2020 právoplatným dňa 06.01.2021 určil, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobcu na základe dohody o zrážkach dlžníka č. 8100012336 uzavretej dňa 01.10.2008. V tomto rozsudku okrem iného uviedol, že rámci posúdenia prejudiciálnej otázky má za to, že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí vyžadovaných zákonom platným a účinným v čase vzniku záväzkového vzťahu, konkrétne § 4 ods. 2 písm. h), i), j) zákona č. 258/2001 Z. z., v dôsledku čoho s poukazom na § 4 ods. 3 sa poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý spotrebiteľ začal čerpať, považuje za bezúročný a bez poplatkov, avšak zmluva o spotrebiteľskom úvere je platná.

4. Súd prvej inštancie uzavrel, že samotná dohoda o zrážkach zo mzdy nezakladá právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorého mal žalobca plniť žalovanému. Tento bol založený primárne zmluvou o revolvingovom úvere č. 8100012336 zo dňa 01.10.2008. Dohoda o zrážkach zo mzdy fungovala iba ako zabezpečovací inštitút, t. j. finančné čiastky, ktoré boli na jej základe stiahnuté zo mzdy žalobcu, boli zarátané na dlh žalobcu, ktorý mu vyplynul zo zmluvy o revolvingovom úvere. Samotným určením, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy žalobcu na základe Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8100012336 uzavretej dňa 01.10.2008 medzi žalobcom a žalovaným, nemuselo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže titulom pre plnenie je zmluva o revolvingovom úvere č. 8100012336 z 01.10.2008.

5. V bode 5 zmluvy boli uvedené údaje o požadovanom revolvingovom úvere, s poskytnutou čiastkou úveru vo výške 1.659,69 eura, s mesačnou splátkou úveru vrátane úrokov 100,25 eura, s počtom splátok 36 mesiacov, zmluvnou odmenou ako celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom vo výške 1.949,15 eura, predpokladanou RPMN 79,49 %, ročnou sadzbou úveru 79,49 %, priemernou RPMN 61,36 %, z toho poskytnutá čiastka revolvingu 1.010,49 eura, zmluvná odmena za poskytnutie revolvingu 1 395,41 eura, predpokladanou RPMN 66,45 %, ročná úroková sadzba 72,23 %. V bode 6 zmluvy o revolvingovom úvere, označenom ako „nevypĺňajte“, sú vyplnené údaje o schválenom revolvingovom úvere, v ktorom je uvedená RPMN za úver vo výške 76,55 %, a predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu vo výške 66,45 %. Ostatné údaje sú zhodné s údajmi uvedenými v bode 5 zmluvy. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pri výške jednotlivých splátok v sume 100,25 eura s počtom splátok 36 a poskytnutej celkovej sume revolvingového úveru 1.010,49 eura je zrejmé, že ide o nesprávny výpočet nakoľko $100,25 \text{ eura} \times 36 \text{ (počet splátok)} = 3.609 \text{ eur}$ čo predstavuje RPMN vo výške 114,59 % a v čase poskytnutia úveru bola maximálna výška odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky pre úvery zo zmluvnou splatnosťou 1-5 rokov (v danom prípade 36 mesiacov - t. j. 3 roky) v maximálnej výške 98,44 %. Samotná zmluva obsahuje nesprávne údaje resp. neprijateľné zmluvné podmienky v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 23Csp/22/2020. Dohoda o zrážkach zo mzdy nezakladá žiaden peňažný záväzok, iba zabezpečuje už existujúci (primárny). Iba plnenie z tohto primárneho záväzku by mohlo byť plnením z neplatného právneho úkonu, keby sa tento ako neplatný ukázal. Súd však zároveň poukázal na skutočnosť, že žalobca namietal premlčanie primárneho záväzku no samotný žalovaný nijakým spôsobom v rámci konania nenavrhol dokazovanie a ani nijakým spôsobom nerozporoval toto tvrdenie žalobcu, rovnako tak nepredložil a nenavrhol vykonať dokazovanie v tom smere, že žalovaný si svoj primárny záväzok riadne a včas nesplnil, že žalovaný žalobcu na splnenie primárneho záväzku riadne vyzval a rovnako tiež nevyčíslil výšku primárneho záväzku na základe ktorého si uplatňoval vykonávanie zrážok mzdy. Uvedené predložil len v konaní 23Csp/22/2020 a aj v tomto konaní samotné vyjadrenie žalovaného predložil žalobca s tým, že ku dňu 15.10.2020 podľa samotného žalovaného zaplatil sumu 3.609,-eur. Súd uzavrel, že nebolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie týkajúce sa primárneho záväzku, nakoľko už v konaní sp. zn. 23Csp/22/2020 bolo uzavreté, že poskytnutý spotrebiteľský úver, ktorý spotrebiteľ začal čerpať, je bezúročný a bez poplatkov, pričom žalobca preukázal, že žalovaný právo na zrážky vykonávané mu zo mzdy nemal a rovnako tak preukázal aj výšku takto vykonaných zrážok, ktoré prevýšili istinu už zaplateného primárneho záväzku. V neposlednom rade súd mal za preukázané, že Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., ktoré boli predložené ako súčasť zmluvy sú vytlačené neštandardným - malým takmer nečitateľným písmom, avšak zároveň súd uviedol, že nakoľko už uzavrel, že považuje poskytnutý úver za bezúročný a bezpoplatkový, ďalej sa už týmto nezaoberal.

6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie z dôvodov podľa § 365 odsek 1 písm. b), f) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania. Poukazoval na to, že odvolací súd vo svojom predchádzajúcom uznesení sp. zn. 11CoCsp/44/2021 zo dňa 02.05.2022 uviedol, že, v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 23Csp/22/2020 súd síce právoplatne vyriešil otázku platnosti dohody o zrážkach zo mzdy, ale nie otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o revolvingovom úvere, a teda v konaní

vedenom pod sp. zn. 15Csp/1/2021 nie je daná viazanosť súdu prvej inštancie posúdením otázky náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere a súd je túto otázku povinný vyriešiť sám v predmetnom konaní. Napriek uvedenému ale súd prvej inštancie ani nedoplnil dokazovanie a ani neodstránil nedostatky a vady vytykané mu odvolacím súdom. Opätovne odkazuje na rozsudok vo veci sp. zn. 23Csp/22/2020, pričom nový rozsudok neobsahuje žiadne odôvodnenie začiatku doby pre úrok z omeškania a pod. Súd prvej inštancie rozhodol na základe záverov, ktoré nie sú dôkazne podložené, neboli preukázané a sú zjavne nesprávne, keď súd v rozsudku uvádza, že v zmluve o revolvingovom úvere je nesprávny údaj o RPMN (podľa súdu RPMN je vo výške 114,59 %) hoci v čase poskytnutia úveru bola maximálna RPMN 98,44 %. V tomto konaní nebol vykonaný, a v rozsudku nie je ani označený, žiadny dôkaz o výpočte RPMN, na ktorý sa súd odvoláva a ktorý by bol vykonaný podľa zákona č. 258/2001 Z. z., a súčasne preukazuje hodnotu uvádzanú súdom. Žalovanému preto nie je zrejmé, na základe akých dôkazov súd dospel k ním uvádzanému záveru, hoci podľa napadnutého rozsudku išlo o podstatný dôvod pre rozhodnutie o veci samej. Súd na tej istej strane odôvodnenia uvádza, že suma úveru bola 1.659,69 eura a následne (pri odôvodnení nesprávnosti RPMN) uvádza, že bola 1.010,49 eura. Je možné sa síce domnievať, že súd si pri argumentácii (a dôkazne nepodloženom výpočte) asi zamenil údaje o úvere 1.659,69 eura s údajom o revolvingu (ako ďalším úverom) 1.010,49 eura. To však nemení nič na fakte, že závery rozsudku sú dôkazne nepodložené a nezákonné.

8. Napádaný rozsudok neobsahuje žiadne odôvodnenie uloženej povinnosti po právnej stránke. Súd vôbec neuviedol, na základe čoho žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.503,75 eura a na základe akého konkrétneho právneho posúdenia. Čiže rozsudok neobsahuje zdôvodnenie, akou úvahou a aplikáciou právnych predpisov vlastne dospel k rozhodnutiu, ktoré uvádza vo výroku.

9. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že „praktika žalovaného, keď žalobcom ako dlžníkom malo už v roku 2011 dôjsť k splateniu celého úveru a žalovaný takýto stav toleroval viac rokov a až následne sa domáhal splatenia pohľadávky na základe dohody o zrážkach zo mzdy je v rozpore s ustanovením § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.“ Ani toto odôvodnenie a záver nemá oporu v dokazovaní, je nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Samotný súd uvádza podmieňovacím spôsobom „malo dôjsť k splateniu celého úveru“, čiže sám danú skutočnosť nemal preukázanú, v konaní žiadny dôkaz nebol ani vykonaný, a daný záver ani nemôže byť pravdivý.

10. V napádanom rozsudku sa opätovne poukazuje na obsah rozsudku vo veci sp. zn. 23Csp/22/2020, k čomu už odvolací súd uviedol, že v danom konaní a rozhodnutí súd neriešil otázku bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy o revolvingovom úvere, a teda v konaní vedenom pod sp. zn. 15Csp/1/2021 nie je daná viazanosť súdu prvej inštancie s posúdením otázky náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere, keď otázka tohto hmotnoprávneho vzťahu strán právoplatne riešená nebola, a súd je sám povinný ju vyriešiť v predmetnom konaní. Žalovaný nerozumie ani tomu, prečo sa súd nevyporiadal s prvým odvolaním žalovaného, v ktorom žalovaný poukazoval na to, že závery o nedostatkoch v náležitostiach sú nesprávne, lebo zmluva o revolvingovom úvere obsahuje všetky aj súdom vytykané údaje.

11. Napádaný rozsudok je nepreskúmateľný aj v časti uloženia povinnosti platiť úrok z omeškania od 16.06.2020 do zaplatenia. V rozsudku chýba skutkový záver a právne posúdenie, ktoré by odôvodnilo dátum 16.06.2020 ako začiatok omeškania žalovaného. Napádaný rozsudok tak obsahuje identické vady, pre ktoré už odvolací súd zrušil v poradí prvý rozsudok preto, lebo žalovaný už raz oprávnene namietať nedostatok súdneho rozhodnutia v časti doby, od ktorej priznal nárok na úrok z omeškania. Žalovaný tento postup súdu prvej inštancie považuje za zásadné porušenie svojich procesných práv a práva na spravodlivý súdny proces, pretože síce využil procesný prostriedok – odvolanie, avšak aj napriek pokynu odvolacieho súdu došlo k rovnakým pochybeniam aj v napádanom rozsudku. Zo strany konajúceho prvoinštančného súdu je tak reálne popierané právo žalovaného na riadne a spravodlivé súdne konanie. Pritom aj doplnenie dokazovania po vrátení veci bolo iba formálnym, pretože žiadny dôkaz preukazujúci jediný nový záver súdu prvej inštancie (o hodnote RPMN) nebol ani riadne a zákonne preukázaný. Žalovaný poukázal tiež na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 2/2015, ktorý konštatoval porušenie práva na súdnu ochranu podľa článku 46 Ústavy SR. Rovnaké vady, a to dokonca opakované, ako v prvom rozsudku, sú aj v napádanom rozsudku zo dňa 15.08.2022.

12. Žalobca samostatný odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného podal písomné vyjadrenie v ktorom uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a preto žiadal, aby ho odvolací súd v celom rozsahu potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Žalobca

mal za to, že súd sa v odôvodnení rozsudku dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými otázkami. Názor žalovaného, že prvoinštančný súd sa neriadil pokynmi odvolacieho súdu nie je správny. Súd doplnil dokazovanie výsluchom žalobcu ako i ďalšími listinami, ktoré sú súčasťou súdneho spisu. Nesprávny je aj názor žalovaného, že rozsudok neobsahuje žiadne odôvodnenie uloženej povinnosti po právnej stránke. Z odôvodnenia rozsudku jasne vyplýva, že nárok je daný z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže zmluva bola pre absenciu zákonných náležitostí vyhodnotená ako bezúročná a bez poplatkov. Rovnako je nesprávny názor žalovaného, podľa ktorého sa súd prvej inštancie opätovne len odvoláva na rozsudok sp. zn. 23Csp/22/2020 a postupuje v rozpore s pokynom odvolacieho súdu. Je logické, že keď už súd rozhodoval v značne súvisiacej veci, tak je potrebné a vhodné výsledky toho konania zohľadniť. Odvolací súd totiž v žiadnom prípade nenamietal takýto postup, ale len uviedol, že v danom konaní súd právoplatne nevyriešil otázku bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy, a preto si ju musí konajúci súd vyriešiť sám. V žiadnom prípade však odvolací súd nenamietal, že v tomto konaní nemožno „využiť“ výsledky konania vedeného pod sp. zn. 23Csp/22/2020. Pokiaľ ide o priznaný úrok z omeškania, tento si žalobca uplatnil odo dňa 16.06.2020 z dôvodu, že 15.06.2020 došlo k poslednej zrážke zo mzdy vo výške 100,25 eura. Žalobca sa teda nedomáha úroku z omeškania vždy od konkrétneho vzniku čiastkového bezdôvodného obohatenia, ale až odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom došlo k poslednému bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jeho úkor. Súd preto v tomto ohľade postupoval správne. V ostatnom žalobca odkázal na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho predchádzajúce vyjadrenia v konaní.

13. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

14. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keď rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaného bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným z plnenia z úverovej zmluvy, majúcej charakter spotrebiteľskej zmluvy, vyhovel dôvodiac tým, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8100012336 zo dňa 01.10.2008 sa v dôsledku nesprávneho údaju o RPMN v zmysle § 4 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročnú a bez poplatkov, keď mal za to, že výška vykonaných zrážok zo mzdy prevýšila istinu už zaplateného primárneho záväzku.

16. Žalovaný v podanom odvolaní namietal predovšetkým nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, keď mal za to, že rozsudok neobsahuje žiadne odôvodnenie uloženej povinnosti po právnej stránke. Poukazoval na nepreskúmateľnosť záveru súdu o nesprávnom údaji RPMN z dôvodu, že súd v rozsudku neuviedol, akým spôsobom údaj o podľa neho správnej výške RPMN až 114,59 % v zmysle zák. č. 258/2001 Z. z. vypočítal. Namietal, že súd (aj v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu) nebol viazaný záverom súdu vo veci sp. zn. 23Csp/22/2020 pokiaľ ide o danosť náležitostí zmluvy o revolvingovom úvere, ale túto otázku bol povinný vyriešiť si sám v predmetnom konaní, napriek tomu dokazovanie v tomto smere nedoplnil a znova odkázal na rozhodnutie vo veci sp. zn. 23Csp/22/2020. Dôvodil tiež, že rozsudok je nepreskúmateľný aj v časti uloženia povinnosti platiť úrok z omeškania od 16.06.2020 do zaplatenia.

17. Odvolací súd sa v prvom rade nestotožnil s odvolacím argumentom žalovaného, že rozsudok neobsahuje odôvodnenie uloženej povinnosti po právnej stránke. Súd prvej inštancie predsa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že medzi stranami bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8100012336 zo dňa 01.10.2008, ktorú súd vyhodnotil v zmysle zák. č. 258/2001 Z. z. platného a účinného čase uzavretia predmetnej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu nesprávne uvedenej RPMN. Súd prvej inštancie vyslovene uviedol, že hoci v spore sp. zn. 23Csp/22/2020 bolo určené, že žalovaný nemá právo na výkon zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy č. 8100012336 uzavretej dňa 01.10.2008, neznamená to ešte, že výkonom zrážok zo mzdy žalobcu došlo k bezdôvodnému obohateniu žalobcu, pretože titulom pre plnenie bola zmluva o revolvingovom úvere č. 8100012336 zo dňa 01.10.2008. Avšak vzhľadom na zistenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, keďže vykonané zrážky zo mzdy prevýšili istinu už zaplateného záväzku (istina bola 1.659,70 eura, zaplatené bolo 3.609 eur), žalovaný už právo na zrážky zo mzdy žalobcu nemal, preto súd zistenú výšku vykonaných zrážok 1.503,75 eura žalobcovi voči žalovanému priznal ako sumu bezdôvodného obohatenia.

18. Odvolací súd v prejednávanej veci ďalej konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. 8100012336 zo dňa 01.10.2008, je spotrebiteľskou zmluvou na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia zák. č. 258/2001 Z. z. v znení platnom a účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy, ktorá skutočnosť napokon nebola žalovaným v podanom odvolaní ani rozporovaná. Zároveň súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že zmluva neobsahuje správny údaj o RPMN. Súd prvej inštancie konkrétne uviedol, že pokiaľ je v zmluve uvedená výška RPMN 76,55 %, podľa súdu mala byť správne určená RPMN vo výške až 114,59 %. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd neuviedol výpočet (neoznačil žiadny dôkaz o výpočte RPMN), podľa ktorého k tejto výške (114,59 %) dospel, preto považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné. Odvolací súd v tomto smere musí dať za pravdu odvolateľovi, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol, ako k výške RPMN 114,59 % dospel, aký vzorec v súlade so zákonom č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy použil, aké veličiny do neho dosadil a ako vypočítal uvedený výsledok.

19. Avšak pozornosti odvolacieho súdu neunikla tá v danej veci podstatná skutočnosť, že podľa časti 6. Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100012336 zo dňa 01.10.2008 nazvanej Údaje o schválenom revolvingovom úvere je zrejme, že žalobcovi bol poskytnutý jednak úver vo výške 1.659,70 eura, s ročnou úrokovou sadzbou úveru 79,49 % a s RPMN za úver 76,55 % a zároveň mu bol schválený revolving vo výške 1.010,49 eura s ročnou úrokovou sadzbou revolvingu 72,23 % a predpokladanou RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 66,45%. Z uvedeného je zrejme, že výška ročnej úrokovej sadzby úveru (ako aj revolvingu), bola v zmluve uvedená nižšia ako výška RPMN. V prípade, že v zmluve bola uvedená úroková sadzba úveru 79,49 %, výška RPMN za úver nemohla byť za žiadnych okolností nižšia, t. j. ako bola uvedená 76,55 %, z toho jednoznačne vyplýva, že výška RPMN za úver nebola byť v zmluve uvedená správne. Pri správnosti oboch údajov by musela byť hodnota RPMN vyššia ako úroková sadzba alebo minimálne rovnaká, iný záver by bol v rozpore s elementárnou logikou.

20. RPMN vyjadruje reálnu cenu spotrebiteľského úveru, a preto je kľúčovým ukazovateľom pre porovnanie výhodnosti ponúkaných úverov. Okrem úrokovej miery v sebe zahŕňa aj iné poplatky, ktoré súvisia s úverom, ako napr. poplatok za vybavenie úveru, poistenie úveru (ak je podmienkou pre získanie výhodnejšieho úroku). Úroková sadzba úveru je teda jednou zo vstupných položiek pre výpočet RPMN, preto je nemožné, aby RPMN bola nižšia ako úroky z úveru.

21. Podľa § 4 ods. 2 písm. j) zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov. Podľa § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. v uvedenom znení, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje túto náležitosť, považuje sa spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

22. Na základe vyššie uvedeného bolo nevyhnutné prijať záver, že výška RPMN v danej úverovej zmluve nebola uvedená správne (keďže bola nižšia ako samotná úroková sadzba úveru), a to v neprospech spotrebiteľa, čo má rovnaký dôsledok, ako keby údaj o RPMN v zmluve uvedený nebol. Je zrejme, že v predmetnej úverovej zmluve absentuje správne uvedená výška RPMN, odvolací súd preto konštatuje správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu k údaju o RPMN (teda že bola uvedená v nesprávnej výške), ktorého nedostatok spôsobuje, že v zmysle § 4 ods. 3 zák. č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto

plnenie žalobcu žalovanému nad výšku poskytnutej istiny (1.659,70 eura) bolo bez právneho dôvodu, čím došlo zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca pritom v spore tvrdil, že istinu poskytnutého úveru v celom rozsahu splatil ešte pred začatím vykonávania zrážok zo mzdy, a to ešte v roku 2016 (žaloba č. I. 1 spisu). Žalovaný v podaní zo dňa 15.10.2020 (č. I. 6) potvrdil, že žalobca na splatenie úveru uhradil spolu sumu celkom 3.609 eur (rozpis platieb v tabuľke). Pokiaľ sa potom žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške iba 1.503,75 eura (pričom však celkovo zaplatená suma 3.609 eur – poskytnutá suma 1.659,70 eura = 1.949,30 eura), bolo dôvodným, aby súd prvej inštancie jeho žalobe v tomto rozsahu vyhovel.

23. Žalovaný v odvolaní namietal, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje odôvodnenie v časti priznania úrokov z omeškania práve odo dňa 16.06.2020. Súd prvej inštancie priznanie úrokov z omeškania odôvodnil s poukazom na ust. § 517 ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Už v podanej žalobe pritom žalobca uviedol, že si úrok z omeškania si uplatňuje od 16.06.2020, nakoľko posledná zrážka z jeho mzdy podľa pripojeného rozpisu na č. I. 5 mala byť dňa 15.06.2020 a uvedené zopakoval aj v ďalšom svojom písomnom podaní zo dňa 4.8.2021 (č. I. 134 spisu). V priebehu konania žalovaný skutkové tvrdenie žalobcu o dátume vzniku omeškania žalovaného s vydaním bezdôvodného obohatenia nikdy účinne nepoprel. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie priznal žalobcovi úroky z omeškania odo dňa 16.06.2020 správne.

24. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku II. o náhrade trov konania, odvolaním žiadnej zo strán osobitne nenapadnutého, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

25. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného považoval odvolací súd pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

28. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. O náhrade trov tohto odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offo podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).